„Danskeren",
et halvugentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det dansk Folk i Amerika,
udgivet af
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

„Danskeren" udgaar hver Tirsdag og Fredag
Pris pr. Aargang.
De Forenede Stater $1.50. Udlandet $2.00
Bladet betales i Forskud.

Bestilling, Betaling, Adresseforandring og andet angaaende Bladet adresseres:
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Redaktør: A. M. Andersen.
Alle Bidrag til „Danskeren"s Indhold: Afhandlinger, Korrespondancer og Artikler af enhver Art, bedes adresseret:
A. M. Andersen, Blair, Nebr.

Entered at Blair Postoffice as second class matter.

Advertising Rates made known upon application.

I Tilfælde af Uregelmæssigheder ved Modtagelsen bedes man klage til det stedlige Postvæsen. Skulde det ikke hjælpe, bedes man henvende sig til „Danskeren"s Kontor.

Naar Læserne henvender sig til Folk, der averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysning om det averterede, bedes De altid omtale, at De saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Nytte.

Det nævnes som et godt Træk hos Gifford Pinchot, den afskedigede Forstchef, at der ingen Fare er for, at han skal komme tilbage og holde Foredrag om sit Møde med Eks-Præsident Roosevelt. Det er nok ikke det eneste gode Karaktertræk hos Pinchot.

Præsten og Forfatteren Hans Wegener i Berlin talte fornylig til en talrig Forsamling af Studenter over Emnet „Studenternes Ære". I Foredraget ansporede han Studenterne til Selvtugt og Kamp imod et overfladisk Æresbegreb, hvormed man kunde forene en hel Del af Livets Urenhed. En paafølgende livlig Ordveksel viste, at hans Ord havde slaaet an. En Dame, et Medlem af den borgerlige Kvindesagsforening, udtalte sin Glæde over, at Studenterne selv vilde optage Kampen imod den frygtelige Usædelighed.

En senere Aften talte den nye Professor i praktisk Teologi over Emnet: „Hvorledes kan den akademiske Ungdom medvirke til Folkets Befrielse fra Drukkenskaben?" At han anførte flere Eksempler ud fra Livet gjorde hans Udtalelser meget virkningsfulde. Han vendte sig særlig imod de akademiske Drikkeskikke og fordrede, at Studenterne skulde bevise deres akademiske Frihed ogsaa deri, at de frigjorde sig fra slige Uskikke.

Ord, som er værd at mærke. Præsident Faunce ved Brown Universitet siger: „I Middelalderen tog een Institution, Kirken, sig af baade Opdragelse (education) og Religion. Skolen og Kirken var een, som Staten og Kirken var een. Men nu er der sket en betydningsfuld Forandring, som vi overfladisk kalder Adskillelse af Stat og Kirke. Men en endnu betydningsfuld Adskillelse har man knapt lagt Mærke til — Religionens Adskillelse fra Opdragelsen. De offentlige Skoler, som engang lærte ethvert Barn, at "i Adams Fald syndede vi alle", meddeler nu ingen bibelsk Historie eller kristelig Sandhed, og den uafviselige Pligt at undervise i Kristendom, falder imellem Kirken og Staten, og ingen af dem paatager sig den. Staten har overgivet Religionen til Kirken, og Kirken har overgivet Opdragelsen til Staten. Hvem er da under disse Forhold ansvarlig for religiøs Undervisning? Staten siger „det er ikke mig", og Kirken siger „det er ikke mig". Følgelig har vi i Amerika Millioner af Børn, som vokser op aldeles uden religiøs Undervisning — en Tilstand, som vilde være ubegribelig i gamle Athen eller Middelalderens Florens, en Situation, som ingen hedensk Nation taalte, en Situation, som i Dag er ubegribelig i Berlin eller London, — endog i Cairo eller Konstantinopel, en Situation, der er farligere end nogen anden, som vor Republik staar over for".

United States.

Under denne Overskrift læstes for nogen Tid siden i „Kors og Stjærne" følgende interessante Artikel af Past. R. R. Vestergaard, Grand View-Skolens tidligere Forstander, nu Præst i Danmark og nævnte Blads Redaktør:

"De Forenede Stater i Nordamerika", eller kort og knapt U. S. A. er Kæmpelodden blandt denne Verdens Landlodder. Naar Ejeren træder i Jorden, gungrer Verden. Naar han klapper sin ældre Fætter Søkongen over alle Britter paa Skulderen, kalder han sig selv gemytlig Broder Jonathan. Naar han jer sig om blandt sine egne, kalder han sig Uncle Sam. Det morer ham at sende en grovkornet Spøg over til Europæerne at pusle dem. Han lader dem snise derovre i Barnekammeret. Det er nu hans Betragtning. Han ved nok selv, hvad han gør.

Overlegen er Onkel Sam, det kan ikke nægtes. Det hænger sammen med hans angelsaksiske Blod, som nu en Gang er anlagt for det storladne. Den europæiske Tilbøjelighed til at le ad Onkel Sam — en Tilbøjelighed, der for Resten har fortaget sig noget i de senere Tider — er han fuldt ud paa det rene med. Det irriterer ham ikke, han har Raad til at bære det og more sig over det.

Den Tid ligger ikke saa langt tilbage, da man i Europa ikke regnede med dette kolossale Vestens Rige uden som et Sted, hvor der var rigelig Afsætning for Folkeoverskuddet i de gamle Lande øst for Atlanterhavet. Der taltes kun om „den europæiske Koncert", og man tænkte sig ikke Muligheden af, at ogsaa ikke-europæiske Instrumenter kunde spille med. Men nu er der kommen i det mindste to Basuner til, en fra Vesten: Onkel Sams, og en fra Østen: den lille Japanesers. Og hvad Betydning dette kan faa i Verdensudviklingen, er der næppe nogen, selv af de skarpeste Hoveder, som kan forudse. Kun er man vist saa temmelig enige om, at de lader sig ikke overdøve. Koncerten maa udvides til en Verdenskoncert. Det er nemlig efter den spansk-amerikanske Krig i 1898, at dette for Amerikas Vedkommende er bleven klart for Menneskeheden. Vi er naaet dertil, at Ordet Amerika egentlig nu er en anden Betegnelse for De for. Stater. Det er dem, der bestemmer hele det vestlige Kontinents Udvikling.

I 1823 udtalte den daværende Præsident James Monroe, i sit Budskab til Kongressen følgende: De Forenede Stater betragter Nord- og Sydamerikas Kontinenten for Fremtiden som lukket for Kolonisation af europæiske Magter, og ethvert europæisk Forsøg paa at blande sig i en uafhængig amerikansk Regerings Sager vil blive misbilliget af de For. Stater. Denne saakaldte Monroe-Doktrin var man i Begyndelsen tilbøjelig til at le ad i Europa. Men Latteren er forlængst forstummet, og Grundsætningen respekteret nu paa begge Sider af Atlanterhavet.

Amerika vil være noget for sig selv, hævde sin Ret uden fremmed Indblanding, og venter derved at blive noget for den øvrige Verden. Denne Betragtning maa betragtes som fuldkommen rigtig. Alene ved sin uhyre Størrelse, af Flademaal som hele Europa, af Folketal som to—tre europæiske „Stormagter" (deres egen stolte Selvbetegnelse), og især ved sine Magtmidler er U. S. A. velskikket til at indgyde Respekt. Og det er selvfølgelig den Side af Sagen, man regner med i den før nævnte „Koncert", hvor Magten er det eneraadende Hensyn og al Ret sidder i Spydstagen.

Det var høfligt gjort af Svenskerne, men naivt, at de tildelte Præsident Roosevelt Nobels Fredspræmie. Man tager fejl, hvis man tror, at Onkel Sam er særlig fredelig anlagt. Han slaas ikke for Bagateller, men skal han endelig slaas, nuvel, saa gør han det grundigt. Befrielseskrig er hans Specialitet paa Krigskunstens Omraade. Først befriede han ganske naturligt sig selv i Slutningen af det 18. Aarhundrede, saa befriede han Verden fra Negerslaveriet i 60erne i sidste Aarhundrede, og lige ved Aarhundredets Udgang befriede han de spanske Kolonier. Den sidste Befrielseskrig var maaske ikke uden Egennytte. Det er en Plante, det er vanskeligt helt at faa udrydded af denne Verden. Men lige meget, Befrielse var der nu alligevel i det. Onkel Sam er ingen sødladen Humorist, som vil kæle for Voldsmanden og Ransmanden. Hans menneskelige Livsfilosofi er denne: „Giv hvert Menneske Friheden og lad ham faa Lejlighed til at vise, hvad han formaar". Og det er slet ingen vanskelig Filosofi. Vel sker det i de For. Stater som alle Vegne, at den sociale Frihed kan blive truet, dog kun for en Tid, man finder i Reglen hurtigere der end noget andet Sted Midler til at fjerne Ondet. Men den politiske Frihed er ubeskaaret. Ingen kan leve en Aarrække i dette mægtige Samfund uden at faa et levende Indtryk af den personlige Frihed og Menneskeret. For en amerikansk Bevidsthed er russiske og tyrkiske Tilstande uforstaaelige. Og Tyskernes Færd hjemme og ude holder man skarpt Udkig med.

Der maa jo være en Mening i hele denne ny Verdens Opkomst hist ovre. En Mening, et Formaal, givet af Gud. En Gang maa denne Verden give sit Indskud i den store Udvikling. Der kan ingen Tvivl være om, at dette Indskud vil gaa i Retning af den personlige Frihed og Bestemmelsesret. Menneserettighederne vil faa bedre Talsmænd her end i Frankrig. Jeg knytter hertil et Haab for Menneskeheden. Folkenes indbyrdes Mellemværende maa jo en Gang finde en Løsning. Og faar de For. Stater et Ord med i Laget i denne Sag — og det vil de faa — saa vil det sikkert blive til Fordel for de smaa og undertrykte. Et hvert Folk i Verden maa have Frihed til at bestemme over sig selv. Den store Dreng skal ikke have Lov til at mishandle den lille. Verden vil faa at se, at Onkel Sam holder Øje med den store Dreng og ved Lejlighed taler ham til og siger: Vil du se, du kan dy dig.

Derfor ønsker jeg Onkel Sam Sundhed og Lykke.

Ikke ganske rigtigt.

Hr. Redaktør! I Deres Efterskrift til min Art. "Genfødelse udenVand" er alt paa sin Plads, og jeg er glad ved det. Kun dette, der gøres gældende, at Daabspagtens Ord ikke er Guds Ord til os, men kun vore Ord til ham, forstaar jeg anderledes. Forsagelsen og Troens Ord er Guds Ord til os i Daaben, men i Bekendelsen vortVidnesbyrd. Naar Troen saa er afløst af Beskuelsen, er de ikke længere vort Ord, men hans. Ligesaa med Fadervor. Den er Guds Ord til os i Daaben, vore Ord i Bønnen, men ophører dermed i Tilbedelsen, og dog bliver ved at være Guds Ord. Det er Jesu Kristi Tro, vi døbes paa, en Naadegave fra Gud, hvori vi ejer og bærer det evige Liv. Menneskets Vidnesbyrd er ikke Liv og Aand. Jeg tumlede med det i flere Aar. Dersom Forsagelsens Ord havde lydt saaledes: Vil du forsage? og som Gensvar: Ja, jeg vil! saa kunde jeg komme efter det. Men: Forsager du? var mig for drøjt. Thi Forsagelsen kræver, at enhver Synd, vi kender som saadan, ogsaa Skrøbeligheds Synd, skal forsages til sidste Trævl og den med. Forsagelse paa den Maade medfører Lidelse for det gamle Menneske i os, og denne Lidelse er det Kors, som er fælles for alle. Sygdom, Armod, Forfølgelser er ikke fælles Lidelser. Men saa gik det op for mig saaledes: Tag Forsagelsen som en Gave fra Gud. Han virker dens Kraft. Det lyste op for mig i Taagen. Tag Troen som en Gave, og du bliver lykkelig; tag Bønnen som en Gave, og Bønhørelsen er altid vis. Det kan nok gøres gældende, at Pagtens Ord ikke er Guds Ord. Thi de kan kun paavises i Bibelen som saadan, men ikke i samme Form, som vi har dem i Pagten. Den hellige, almindelige Kirke og de Helliges Samfund kan paavises flere Steder; Syndernes Forladelse mange Steder. Og næsten overalt, hvor Ordet Syndernes Forladelse forekommer, henvises der til Daaben. Dersom vi gør det gældende, at vi ikke døbes paa Guds Ord, men paa Menneskets Vidnesbyrd, saa kan det ogsaa godtgøres, at Daaben ikke frelser os, men er kun en Afskygning, og saa er vi paa Vej over til Sekternes Lære. Men vi døber nu paa Guds Ord. Maaske det ikke er klart og lyst for alle Kirkefolk. Det er dog saaledes alligevel, og det er ogsaa, hvad den enkelte og det hele Samfund er bedst tjent med. Meget kan gøres gældende. Jeg vil slutte med noget af det, som har forbavset mig mest. Det kan uden at bortfortolke eller forandre Guds Ord gøres gældende at Evangeliet forkyndes i Dødsriget gennem alle Tider, og for alle Slægter. Jeg kender hvordan. Der er kun den Hage ved det, at Herren har ikke budt os at befordre den Forkyndelse. Morten Luther troede paa det Vidnesbyrd af Kirken, men tog det aldrig op i Forkyndelsen.

Det kan ogsaa gøres gældende, at Vor Herre Jesus aldrig blev født i en Stald og lagt i Kreatur-Krybbe. Vi har blot at skyde den romersk-katolske Kirkes Sagn og Fabler fra os, som er bleven knyttet til Julevangelierne, og de er skønne og rige nok uden dem. Jeg læste en Gang i en lille Bibelhistorie for Børn om, hvorledes den fattige Jomfru Maria maatte svøbe sit lille Barn i snavsede Pjalter. Evangelierne har ikke et Ord om Armod, Stald eller overfyldte offentlige Herberger. De vises Stjerne stod over Huset, hvor Barnet var. Jeg tror ikke, at Josef og Maria var saa fattige, at de kunde sættes i Klasse med Storbyernes Stoddere. Maria har sikkert været en af Datidens bedste og prægtigste Kvinder.

Rigtigt mange Tak til Red. og Miller med venlig Hilsen. Der er Rigdom for mig i denne Ordvekssling, om vi ogsaa forekommer hverandre noget forkert. Det er jo ikke muligt for mig at føre Samtale*).

Peter Terkelsen.

Afsluttende Bemærkning. Vi forstaar saa godt, at det Syn, som vor Ven Peter Terkelsen fremholder, er ham en Hjertesag, og derfor giver vi Plads for hans Artikel. Forøvrigt er hans Syn paa „Daabspagten" jo slet ikke nyt. Det er det samme, som Grundtvig og hans Venner har kæmpet for i mange Aar, saa der foreligger en hel omfattende Litteratur desangaaende, baade for og imod. At fortsætte en Diskussion derom her i Bladet vilde derfor være overflødigt. Desuden ligger det ogsaa uden for „Dsk."s Opgave at oprede teologiske Spørgsmaal. Vi skal derfor her nøjes med at sige, at vi tror ogsaa — med Luther —, at Guds Ord er forenet med Vandet i Daaben, men dette Guds Ord er ikke Tilspørgelsen om Forsagelse og Tro, eller „Forsagelsens og Troens Ord", men som der staar i vor Bekendelsesskrift, Luthers lille Katekismus, „hvad vor Herre Kristus siger hos Matthæus i det sidste Kapitel:

Gaar hen og gører alle Folkeslagene til mine Disciple, idet I døbe dem i Faderens og Sønnens og den Helligaands Navn!" (Den nye Oversættelse).

Hertil føjer vi saa, ogsaa med Katekismen, GudsForjættelse, „hvad vor Herre Kristus siger hos Markus i det sidste Kapitel:

Hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig; men hvo, som ikke tror, skal fordømmes."

Slutningen angaaende hvad der kan gøres gældende, skal vi ikke gaa ind paa, men blot sige, at Bibelen siger tydeligt, at „Barnet blev svøbt og lagt i en Krybbe; thi de havde ikke Rum i Herberget." (Luk. 2, 7).

Red.

*) Peter Terkelsen har nemlig mistet sin Hørelse. Red.

Boliger heroventil.

(Af M. J. Wilson).

Vi ved ikke, paa hvilken Maade vi skal tilbringe Livet hinsides Graven. Men det, vi som Guds Børn ved, er, at vi er sikre paa Fred, Hvile og Herlighed. Den bedste Maade, hvorpaa vi kan forestille os Himlens Skønhed, er ved at sammenligne den med Skønheden i Natur eller ved Læsning af skønne Ting. Men enten vi tager det naturlige eller det litterære — vi ved, der er Hvile og Glæde i Vente i den Grad, som Herren ser, det tilkommer enhver af os. Til at illustrere dette ønsker jeg at fortælle en lille Begivenhed, som en Evangelist har fortalt mig Den har været i mine Tanker saa ofte, at jeg tror, den burde fortælles for andre. Han fortalte saadan: En meget rig, selskabelig Dame havde en Drøm, der stod saa levende for hende, at den forandrede hele hendes Liv. Hun drømte, at en Engel kom til hende og indbød hende til at tage Himlen i Øjesyn. Dette ualmindelige Tilbud vakte hendes Ærgerrighed, og hun modtog straks Indbydelsen, og ledet af Engelen blev hun transporteret til Himlen. Det første, hun traadte ind, var Lyset og Herligheden saa stor og straalende, at hun slet ikke kunde taale at se derpaa. Men eftersom hendes Øjne blev mere vant til Lyset, saa hun en Glans og Herlighed som hun aldrig havde kunnet tænke eller beskrive. Op og ned ad de gyldne Gader fulgte hun Englen. Da paa engang spurgte hun sin Ledsager, om hun maatte faa Gud og hans Trone at se. Englen fortalte hende, at Troneys Plads var midt i Himlen. Men at hun kunde ikke faa hans herlige Aasyn at se, for ingen uden de rene af Hjertet kunde se Gud. Hun bad og tiggede Englen for dette Privilegium og fortalte om sin Plads som Leder i amerikanske sociale Foreninger. Men Englen sagde, at det var unødvendigt for hende at gøre sig selv bekendt i Himlen, da hun allerede var velbekendt der. Men hendes Bekendtskab der alene var af den Slags, at det ikke kunde tillades hende at se Himlens Konges herlige Aasyn. Underlig tilmode fulgte hun sin Ledsager gennem de Gader, de havde faaet Lov til at passere, Overalt saa hun skønne, skinnende Bygninger. Nogle var store og byggede af Guld, Perler og kostbare Stene, andre var smaa og næppe begyndt. Passerende forbi en særlig smuk udstyret Bygning sagde hun til Englen: Du maa lade den være for mig, trofaste Ledsager. Men Englen smilte og sagde: Du kan ikke udvælge en anden Bygning her. Du maa bo i den, du selv har ladet bygge. Denne her tilhører Hanna Laden din Tjenestepige. Damen snappede efter Vejret og sagde: Hvad mener du! dette smukke Palads tilhører min simple Tjenestepige?

Ja, svarede Englen, hele Dagen arbejder hun tro for dig og tager imod dine haarde Ord med Taalmodighed. Og naar hun er alene, beder hun altid for din Sjæl. Om Aftenen, naar hun er færdig med sit Arbejde, gaar hun ud at besøge de syge og læser for de gamle og svage af Guds Ord, og hun giver alt, hvad hun kan spare fra sin Løn til lidende og trængende Mennesker. Hver Bøn er en dyrebar Juvel, hver en Barmhjertighedsgerning et Lag af Perler og hver en Gave til de lidende en Pille af Guld, som vi bruger til at bygge hendes Bolig af. Damen var stille en Stund, men da paa een Gang fandt hendes stolte Natur sig selv igen, og hun begyndte at tale om, at hvis dette smukke Hus tilhørte simple Hanna Laden, da maatte der være et Palads til hende et eller andet Steds i Himmelen, og hun bad om at faa det at se. Hendes Ledsager ledte hende til en Gade, hvor Husene var smaa og simple, og — pegende paa et ualmindeligt lille, simpelt og halvfærdigt Hus — sagde: Dette er dit. Hun saa efter det med et hadefuldt Blik og sagde: Dette! mit! Jeg kan ikke tro det. — Hvorfor er mit saa lille og grimt. Englen saa bedrøvet og sagde! Madamme, vi har brugt det Materiale, som du har sendt op for det. Naar du sender mere, vil det blive brugt, og af den Slags Materiale, som du sender op, vil dit Hus blive bygget! Og hun forlod Himmelen som en skamfuld og sorgfuld Kvinde. Efter at hun vaagnede! fyldte Drømmen hendes Hjerte og Tanke, og hun begyndte et nyt Liv fra den Dag. Hun har siden den Tid sendt saadant godt og yndigt Materiale op, at hun sikkert vil faa en herlig Bygning heroventil. Hun har ladet Gud rense hendes Hjerte og Liv saaledes, at naar Kaldet en Gang kommer, og hun skal gaa herfra, hun vil ikke blive nægtet den Glæde at se det Ansigt, som hun saa meget ønskede at se.

Dette er kun en Drøm, men den indeholder en Lærdom saa rig og indspirerende, at jeg tror, det vil hjælpe andre og lede dem fremad til et bedre Liv og til at sende godt Materiale op til deres egen Bolig heroventil.

Oversat fra Engelsk og indsendt af
Hilda.

Ved Niels Madsens og Hustrus
Guldbryllup
den 14. Oktober
i Hutchinsen, Minn.

Mel.: Op, I Kristne.

Bryllupsdagen er oprunden,
Bryllupsklokkens Toner slaar,
Baandet det har været bunden
I halvtredsindstyve Aar
:,: Mange Aar :,:
Under mangehaande Kaar.

Over Bølgen Tanken dvæler,
Hvor den første Højtid stod,
Hvor de begge sammen knæler
Ved vor Herres Alters Fod,
:,: Alters Fod :,:
I det Land, som de forlod.

Baandet bandtes langt tilbage
I en frodig Ungdoms Vaar,
Bort randt hen de mange Dage,
Kærlighedens Blomst bestaar
:,: Blomst bestaar :,:
Endnu frisk, trods Dag og Aar.

Under Ægteskabets Dage
Har de lært den store Sag
Alting af Guds Haand at tage,
Eet at blive Dag for Dag;
:,: Dag for Dag :,:
Leve til Guds Velbehag.

Gennem Tiden, som er runden,
Kom snart Glæde, snart Besvær,
Stedse har de dog befunden,
Herren han var tro især,
:,: Tro især :,:
Tro, om alting svigted her.

Børneskaren, som Gud gav dem,
Slutter om de gamle Kreds,
Den er som en Støtte for dem
Vil dem glæde allen Steds;
:,: Alen Steds :,:
Gaar de gamle veltilfreds.

Parret ønskes Fred og Lykke
Og den Glæde, som bestaar;
Gid Guds Naades gyldne Smykke
Kranse maa de hvide Haar,
:,: Saa de faar :,:
Plads, hvor Lammets Trone staar.

Dorthea Nielsen.

Indbydelse.

Torsdag d. 5. Maj, Kristi Himmelfartsdag, holdes, vil Gud, Møde i vor Frelsers Kirke i Staplehurst, Nebr. — Formiddag Kl. 10 Altergang og Gudstjeneste ved Pastor H. J. Dahlstrøm, Racine. Om Middagen Fællesmaaltid i Kirkens Nederbygning. Kl. 2½ Møde i Kirken ved Pastor A. M. Andersen, Blair.

Søndag d. 8. Maj holder Past. H. J. Dahlstrøm Højmesseguds-tjeneste samme Sted.

Herved indbydes venligst til disse Møder.

Ivar Marius Hansen,
Staplehurst, Nebr.

Teologisk Eksamen

afholdes ved Trinitatis Seminarium, Blair, Nebr., fra 17.—26. Maj, begge Dage iberegnet. Den skriftlige Eksamen fra 25.—26. Maj. Studenter fra andre Skoler, som ønsker Ordination i den forenede Kirke til Aarsmøde., bedes indstille sig til Eksamen i nævnte Dage og melde dette i god Tid til Prof. P. S. Vig, Blair, Nebr.

Paa Skoledirektionens Vegne
C. C. Kloth.

Dickson, Alta.

Atter har vi fejret Paaske, Forsoningens store Fest. Dette er en uudgrundelig og ubegribelig Kærlighed, som her møder os, en Kærlighed saa stor og skøn, at vi Mennesker ikke kan fatte det. Den evige Guds Søn vilde pines, plages og dø for en ussel Orm som mig. Ja, Venner, lad os her se paa den lidende Frelser saa længe, at al Sløvhed, Synd og Ligegyldighed svinder bort, og ydmyg Iver og Kærlighed saaledes besjæler os, at vi i Syd som Nord bliver i Stand til at modtage en Pinseluftning, et Aandepust fra den evige Guds Aand. Klare Toner vil